

Hoofdstuk 1

Shay

‘We zijn hier samengekomen om het leven te eren van Melody Ramos,’ begint de priester, die naast de witte kist staat.

We zitten in een grote kerk met lichtroze muren, gekleurde glas-in-loodramen en een heel hoog plafond.

‘Ze mocht maar drieëntwintig jaar worden,’ gaat de man verder. ‘Ook al kunnen we haar spijtig genoeg niet terugbrengen, het doet haar familie goed dat zovelen van jullie vandaag aanwezig zijn. Vrienden, kennissen, maar ook haar fans, zoals ze graag had gewild.’

Maeve, Tatum, Aysegül, Gigi en ik kijken elkaar aan. We zitten op de achterste bank. Om de banken heen staan honderden aanwezigen, en volgens mij staat het buiten ook helemaal vol met mensen. Daar is een scherm opgehangen, zodat ze mee kunnen kijken. We hadden al ingeschat dat het ontzettend druk zou worden. Zeker omdat op TikTok het bericht werd verspreid dat iedereen die dat wilde mocht komen. Twee uur voor de start zijn we hier al naartoe gegaan. We konden nog net een plek binnen bemachtigen. Wel op een van de achterste banken, maar we zijn dan ook geen familie.

Een oudere vrouw die voor ons zit, buigt zich naar een man naast haar toe. ‘Een tragisch ongeval,’ fluistert ze. ‘Zonde van zo’n jonge vrouw.’ Ze schudt haar hoofd en drukt een zakdoek tegen haar neus.

Melody is een beroemde streetdancer. Of ‘was’, want ze is nu dood. We volgden haar allemaal op TikTok. Ze had duizenden likes en volgers.

Helemaal vooraan, op de eerste bank, zit Faya. Ze is een van de grootste artiesten op dit moment, maar ze komt niet uit Nederland. Nee, ze is Amerikaans. Ze heeft nummer 1-hits over de hele wereld. En Melody was een van haar vaste achtergronddanseressen. Ze dans- te in videoclips en filmpjes op de TikTok van Faya, en ze ging mee op tour. Daardoor heeft Melody de halve wereld gezien.

Rechts en links staan meerdere mannen in een zwart pak. Het enige verschil met de andere aanwezige mannen is dat ze een zilveren v-speldje op hun jasje hebben en een oortje in. Waar Faya is, is beveiliging nodig. Als haar iets zou overkomen, zou je de hele ArenA kunnen vullen met fans voor het afscheid. Niet dat ik hoop dat haar iets overkomt, natuurlijk.

Melody heeft echt veel bereikt. Ze was altijd al goed, maar vanaf het moment dat ze dansfilmpjes op TikTok ging plaatsen, werd ze heel snel heel populair. Iedereen wilde haar zijn. Ze had opeens een heleboel vrienden. Tenminste, vooral veel zogenaamde vrienden, want iedereen wilde iets van haar.

‘Was ze maar niet op vakantie gegaan,’ zegt de oudere vrouw voor ons tegen de man naast haar.

Ik rol met mijn ogen. Dit had toch overal kunnen gebeuren? Het was een ongeluk. Een stom ongeluk.

Er wordt gezegd dat Melody bovenaan een klif stond en dat ze

een TikTok opnam. Haar vriend filmde haar. Een van de bekendste b-boys: Dizzy Wu. Tijdens de dans struikelde Melody naar achteren en viel ze vijftwintig meter naar beneden. Ze was op slag dood. Van wat ik heb gehoord, heeft Dizzy geprobeerd haar te reanimeren, ook al lag ze in een vreemde houding en kon hij meteen zien dat het geen zin meer had. Haar nek was gebroken. En misschien nog wel veel meer botten.

Ik ril bij het idee. In gedachten zie ik haar zo op die rots liggen. Dizzy moet helemaal in paniek zijn geweest toen het gebeurde.

De priester leest een brief voor van Melody's nichtje, dat er vandaag niet bij kon zijn, en loopt daarna naar de zijkant. Hiphopmuziek schalt door de speakers. Op het scherm naast de kist verschijnen foto's van Melody. Eerst een heleboel plaatjes uit haar kindertijd, met haar familie. Daarna shots met vrienden en heel veel dansfoto's. Ook Faya is vaak te zien. En Dizzy. Nu is hij een populaire b-boy, misschien wel een van de besten, maar hij heeft zijn bekendheid vooral aan zijn vriendin te danken. Op haar TikTok dansten ze vaak samen en deden ze ook veel battles.

De muziek stopt en het scherm gaat uit. Melody's ouders worden naar voren geroepen. In tranen vertelt haar moeder hoe lief Melody was, en hoe getalenteerd. Ze snikt dat ze haar voor eeuwig zullen missen, maar dat ze altijd samen zullen zijn. Ze heeft een grote zwarte zonnebril op, waar om de paar seconden een stukje van haar zakdoek achter verdwijnt om haar tranen te deppen. Tijdens de laatste paar zinnen breekt ze en komt ze niet meer uit haar woorden. Haar man neemt het over. Hand in hand lopen ze daarna langs de kist terug naar hun plek op de eerste rij.

Dan is Dizzy aan de beurt. Met een witte zonnebril, een wit pak

en witte schoenen aan gaat hij naast de kist staan, tussen alle roze en rode bloemen in.

'Het is ... Ik weet niet wat ik hier sta te doen, man.' Hij zucht en laat zijn hoofd hangen. Met zijn benen beweegt hij heen en weer, alsof hij elk moment kan gaan dansen. Hij wijst naar de kist. 'Ze kan hier niet in liggen. Ik bedoel ... ze kan niet dood zijn.' Hij bijt op zijn lip. 'Ik weet dat het zo is. Ik was erbij. Heb het ... gezien. Gehoord. De plof. De knak, snap je.'

Ik begin buikpijn te krijgen. Fronsend kijk ik naar mijn vriendinnen. 'Iemand moet hem daar weghalen.'

'Hoe ze erbij lag.' Dizzy snikt. 'Ik zal dat beeld nooit vergeten. Ik ben meteen naar beneden geklommen. Heb geprobeerd haar te redden, ook al wist ik dat het al te laat was. Maar haar ziel is bij mij. Voor altijd. We zullen onafscheidelijk blijven. Waar zij ook is en waar ik ook ga.'

Hij loopt weg van de microfoon en gaat voor de kist staan, met zijn rug naar de zaal toe. 'Mel, schatje.'

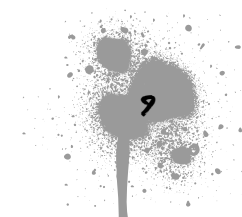
Ik span me in om hem te kunnen verstaan.

'Dit had nooit ... mogen ... gebeuren, en het spijt me, meer dan ik kan uitleggen,' zegt hij. 'De wereld zal je missen.'

Hij brengt zijn wijs- en middelvinger naar zijn mond en drukt ze dan op de kist. In plaats van terug naar zijn plek op de bank te gaan, loopt hij door het gangpad rechtstreeks naar de uitgang. De deuren gaan met een klap achter hem dicht. Dizzy Wu has left the building.

'Hij gaat gewoon weg op de begrafenis van zijn vriendin,' fluistert Gigi met grote ogen. 'Ze ligt nog niet eens onder de grond.'

Iedereen praat door elkaar heen. Dizzy heeft voor heel wat onrust gezorgd. Melody's ouders staan in het gangpad met een ont-

redderde blik op hun gezicht. Ze houden elkaars hand nog steeds vast, en Melody's moeder huilt terwijl haar vader zijn hoofd schudt.

'Wat een lef,' zegt een oudere man drie rijen voor ons.

'Ik heb hem altijd al een brutaal rotjong gevonden,' hoor ik ergens anders vandaan komen.

Niemand snapt waarom Dizzy is vertrokken.

'Zou hij nog terugkomen?' vraagt Maeve aan ons.

Maar veel tijd om daarover na te denken krijgen we niet. Mijn telefoon piept. Hard. Het geluid echoot door de kerk. Huh, ik had hem toch op stil gezet?

Dan pas heb ik door dat niet alleen mijn telefoon afgaat. Ik hoor nog meer piepjes om me heen. Honderden mensen zoeken in hun zakken en pakken hun toestel erbij. Als ik over mijn schouder naar de uitgang kijk, zie ik buiten hetzelfde gebeuren.

'Ik zie niks,' zegt Tatum met haar toestel in de hand, en ze stopt het terug in haar zak.

Op mijn telefoon is wel iets te zien, en ook bij Maeve, Gigi en Aysegül. Ik staar naar het zwarte scherm, waarop in het midden een wit symbooltje van een microfoon staat met daaronder een rij verticale streepjes. Een voicenote.

Zonder dat we ergens op drukken, begint er een geluid af te spelen. Op elke telefoon in de kerk en buiten. Tegelijkertijd.

'Wat dóé je? Nee! Blijf van me af! Nee! Neeeee!'

Het is de smekende stem van Melody.

'Nee, alsjeblieft. Niet doen.'

Er klinkt een langgerekte gil ver weg, een harde plof. De voicenote is afgelopen.

En dan is het even compleet stil in de kerk.

Hoofdstuk 2

Tatum

Ik heb nog niet veel begrafenissen meegemaakt in mijn leven, maar ik denk dat ik deze nooit zal vergeten.

Nadat iedereen een voicenote had gekregen met de stem van Melody, duidelijk van haar laatste minuten, was er paniek uitgebroken. Wat was er aan de hand? Was de voicenote wel echt, wie had hem verstuurd en hoe kwam het geluid op elke telefoon in en buiten de kerk terecht? Er werden zoveel vragen afgevuurd, maar niemand had er een antwoord op.

Melody's ouders stortten letterlijk in nadat ze de stem van hun dochter hadden gehoord. Ook op hun telefoons was het bericht binnengekomen. Een paar mannen van de beveiliging, Faya's mannen, moesten helpen om het echtpaar weer omhoog te krijgen. Maar Melody's moeder wilde op de grond blijven liggen. Ze wilde gewoon niet meer opstaan.

Ik denk dat het wel een halfuur heeft geduurd voordat ze wat waren gekalmeerd. Dat moest ook wel, want een uur later zou de volgende begrafenis beginnen.

Mijn vriendinnen en ik zijn weggegaan voordat de kist naar buiten werd gedragen, naar Melody's laatste rustplaats. We vonden dat we daar toch niet echt bij hoorden te zijn. Ik bedoel, we kenden Melody niet eens persoonlijk.

Nadat we een paar familieleden hadden gecondoleerd – niet de ouders, want die durfden we echt niet onder ogen te komen na wat er was gebeurd – zijn we naar de dansles gegaan. Die begon wat later vanwege de begrafenis. Onze spullen hadden we al meegenomen, zodat we ze niet thuis hoefden op te halen.

'En vijf, zes, zeven, acht. Naar voren, links, rechts, achter, draai ... pow!'

Onze streetdancer doet de choreo twee keer voor. De derde keer gaan we achter haar staan en wordt elke beweging langzaam doorgenomen, terwijl we onszelf in de grote spiegel bekijken.

Het is even omschakelen, van de begrafenis naar de les. Maar misschien is het beter zo. Dan hoeven we niet meer te denken aan wat er net allemaal is gebeurd.

Ik zit pas een jaar op streetdance, maar mijn vriendinnen volgen de lessen van Dia, zoals iedereen haar noemt, al vijf jaar. Ze heet eigenlijk Diamantia, wat je met een d uitspreekt, als Diamandia. Op z'n Grieks. Dia geeft de lessen gratis, zodat iedereen, geld of geen geld, mee kan doen.

Shay is de beste van ons groepje. Volgens mij wilde zij al vanaf haar geboorte prof worden. Maar nu heeft ze ons allemaal aangestoken en willen wij ook de rest van ons leven dansen. En daar geld mee verdienen. Dan kunnen we weg uit het gat waarin we wonen.

Dia heeft ons verteld dat we potentie hebben om het internati-

onaal heel ver te schoppen. Ze weet misschien iemand die ons verder kan helpen om pro's te worden. Ik hoop dat we daar snel iets over horen.

'Hé Yuki,' begroet ik de b-boy die altijd een beanie over zijn korte zwarte haar heeft. Handig als je headspins doet.

Hij steekt zijn hand op, met zijn wijs- en middelvinger naar de ene kant en zijn ringvinger en pink naar de andere. Ik doe geen poging om hetzelfde gebaar te maken, want ik weet dat ik dat niet kan.

Yuki woont bij Shay en mij in de flat, maar we zien hem eigenlijk alleen in de weekenden, wanneer we hier in de les zijn. Volgens mij is die jongen nooit thuis.

Dia zet de boombox uit, doet haar bril op en gaat voor de spiegel staan, met haar gezicht naar ons toe. 'Jongens, ik heb vanmorgen bericht gekregen dat deze gymzaal dit jaar nog plat gaat. Ik weet niet wanneer, maar hou er rekening mee dat het binnen een paar maanden gebeurd kan zijn.'

Dat zat eraan te komen. We dansen in de gymzaal van een oude school, die al jaren op de lijst staat om te worden afgebroken.

Dia schudt haar volle donkere krullen over haar schouder en recht haar rug. 'Waar we hierna heen gaan, weet ik nog niet,' gaat ze verder. 'Maar ik ga een nieuwe plek zoeken, oké? Ik zorg ervoor dat de lessen gewoon door kunnen gaan.'

'Yes, queen Dia!' roept Yuki uit, en hij joelt en begint te klappen.

De rest doet al snel mee.

Wanneer de les voorbij is, pakken we onze spullen die voor de spiegel op de grond staan. Ik trek mijn bomber aan en doe mijn headset om mijn nek. Dan loop ik naar mijn vriendinnen: Shay, Maeve, Aysegül

en Gigi. De meiden die mij meteen in hun groepje opnamen toen ik een jaar geleden deze gymzaal binnenkwam. We wonen allemaal in de buurt, dus we hoeven niet meer dan tien minuten te lopen.

‘Yo, waar gaan de dames naartoe?’ Yuki loopt langs en komt voor ons tot stilstand. Niet zoals een normaal mens dat zou doen, maar als een echte b-boy. Met één hand op de grond en zijn benen in de lucht.

We lachen, en ik kijk goedkeurend naar zijn strakke lichaam. Je kunt zijn abs zo door zijn witte tanktop heen zien.

‘Wat wilde je met ons doen dan?’ Gigi giechelt, en haar lange bruine krullen dansen heen en weer over haar schouders.

Gigi is zo’n meisje dat alles heeft. Blauwe ogen, een schattige wipneus, volle lippen, sproetjes, goeie curves ... En ze is superzelfverzekerd. Ze zegt dat dat komt door haar Italiaanse roots. Nou, geef mij die ook maar.

‘Ik kan niet,’ zegt Aysegül. ‘Over twee uur ballet in de stad.’

Yuki haalt zijn schouders op. ‘Dan niet.’ Hij kijkt ons een voor een aan. ‘Hebben jullie allemaal al plannen?’

Ik bijt op mijn lip, in de hoop dat dat er sexy uitziet. Maar als ik mezelf in gedachten voorstel, stop ik er snel mee. Ik zie er vast uit als een idioot. ‘Eh ... ik moet naar huis. Mijn moeders hebben iets gepland of zo.’

Alsof we anders wel vaak met Yuki en zijn gang afspreken. We dansen samen, maar we zijn verder geen vrienden.

Shay stroopt haar mouwen op, waardoor op haar linkeronderarm de tattoo van een slang tevoorschijn komt. Die heeft ze pas een paar maanden geleden laten zetten. Ze kreeg hem cadeau van haar opa, omdat ze er al een jaar over liep te zeuren en haar vader hem niet voor haar kon en wilde betalen.

‘Oké, oké.’ Yuki bouncet van zijn ene been op het andere. ‘Ander keertje dan.’ Met een kort knikje loopt hij ons voorbij, in de richting van de metro. Hij gaat vast de stad in.

Wij lopen verder. We moeten alle vijf dezelfde kant op. Shay en ik wonen in de kaarsrechte flat aan de rechterkant. Maeve en Gigi wonen aan de overkant, in de knikflat. En Aysegül woont in het gebouw daar precies achter.

Voor onze flat is een klein pleintje met bankjes en bomen. Dat is alle groenvoorziening die de gemeente hier nodig vond. Eromheen zijn een paar parkeerplekken. Niet veel, want de meeste bewoners hebben niet genoeg geld voor een auto. De bus en metro zijn gelukkig om de hoek.

Een stukje verderop is wel een park, maar daar wil je ’s avonds niet komen. Dan zit het vol met dealers.

‘Ik vond het vanmorgen echt heel heftig.’ Shay kijkt recht voor zich uit, en dan naar ons.

Automatisch stoppen we met lopen. Na de begrafenis waren we allemaal zo stil dat we het er nog helemaal niet over hebben gehad.

Maeve knikt. ‘Dat Dizzy opeens weggaat, op de begrafenis van zijn eigen vriendin ...’ Ze glimlacht, en de kuiltjes in haar wangen komen tevoorschijn. ‘Ik dacht echt dat hij een grapje maakte.’

‘Niet echt een moment om grapjes te maken, toch?’ zegt Aysegül. ‘Die gast is gewoon niet goed bij zijn hoofd.’

‘Zou hij het hebben gedaan?’ vraagt Gigi zich hardop af.

Ik kijk haar nadenkend aan. ‘Waarom zou hij anders weggaan?’

‘Ja, en precies voordat iedereen dat berichtje kreeg,’ voegt Shay toe.

‘Ik hoor Melody’s stem steeds opnieuw.’ Maeve schudt haar hoofd. ‘Ze is gewoon vermoord. Hij moet haar geduwd hebben. Dizzy maak-

te die video van haar. Er was verder niemand, toch?’

Ik zucht. ‘We waren er niet bij, maar het lijkt me wel duidelijk.’

‘Zou hij al gearresteerd zijn?’ Aysegül zet haar handen in haar zij en beantwoordt haar eigen vraag. ‘Moet wel. Iedereen heeft die voicenote gehoord.’

‘Wat een sukkel,’ zegt Gigi.

‘Straks is hij een sukkel in de bak,’ spot ik. ‘Hij gaat vast lang zitten.’

‘Of hij is gevluucht.’ Maeves blauwe ogen zijn groot wanneer ze ons aankijkt. Ze is een kop kleiner dan de rest van ons, maar door haar rode bob en de pony die over haar wenkbrauwen heen komt, ziet ze eruit als iemand met edge. ‘Ja, luister,’ gaat ze verder. ‘Hij is gek, toch? Wat nou als hij zelf degene is die de voicenote naar iedereen heeft verstuurd? Hij wist precies wanneer hij weg moest gaan.’

Ze wacht even tot we met een knikje aangeven dat we haar volgen. ‘Dus hij loopt naar buiten en tikt iets aan op zijn telefoon, zodat wij Melody allemaal horen. En dan stapt hij in zijn dikke auto en scheurt hij weg, naar weet ik veel welk land.’

Met een tevreden blik en haar armen over elkaar staat Maeve voor ons.

‘Ik moet toegeven: het klinkt geloofwaardig,’ zegt Shay. ‘Misschien moet je toch maar schrijfster worden, als dansen op niets uitdraait.’

We lachen. Gelukkig heeft Maeve het gesprek wat luchtiger gemaakt met haar theorie.

Een paar minuten later komen we op het pleintje aan, maar halverwege blijven we staan. Voor onze flat staan meerdere politieauto’s, een ambulance met zwaailichten, een brandweerwagen en een heleboel mensen.

What the fuck is hier gebeurd?

Hoofdstuk 3

Shay

Alles wordt afgezet met politielinten en hekken. Er ligt iemand op de grond, vlak voor onze flat.

‘Allemaal naar achteren, hier is niets te zien!’ zegt een van de agenten.

Ik kijk om me heen. Overal staan oude stelletjes die druk met elkaar praten over wat er gebeurd zou kunnen zijn. En natuurlijk zijn er ook tieners die alles proberen te filmen. Ik schud mijn hoofd. Je zult diegene die daar ligt maar kennen en dan via Snapchat erachter moeten komen dat-ie dood is.

‘Hij is van de flat gesprongen,’ zegt een buurvrouw tegen een andere bewoner.

‘Dat zat er natuurlijk aan te komen,’ reageert de ander, een vrouw met een heel kort kapsel. ‘Dat soort jongens overleeft het niet.’

Een vrouw met piekharen knikt. ‘Ja, hij zat natuurlijk volop aan de drugs. Wedden dat hij geld schuldig was aan zijn dealer en dat hij geen andere uitweg zag?’

Mijn vriendinnen en ik kijken naar elkaar en proberen dan toch